

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

18 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:
președinte – Petru Ursache,
judecătorii – Petru Moraru, Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti și
Constantin Alerguș,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2017, declarat de avocatul Antoci Maria în numele inculpatului

Cebotari Viorel xxxxxx, xxxxxx xx
xx xxxxxxxx xxxx, xxxxxxxx xx xxxxxxxxxxxx
xxx xxxxxxxx xxx xx xxxxxxxxxxxx xx xx xx.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 16.12.2015-21.12.2016;

Instanța de apel: 21.01.-16.03.2017;

Instanța de recurs: 25.05.-18.07.2017.

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 21 decembrie 2016, Cebotari Viorel a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la 1 an 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat *în fapt*, că Cebotari Viorel la 08 noiembrie 2015, aproximativ la ora 13:00, fiind în stare de ebrietate și aflându-se în incinta sălii aparatelor de joc amplasată pe str. A. Russo, 20, mun. Chișinău, a încălcat ordinea publică, ulterior, fiind condus de către serviciul de pază „DVS” la IP Ciocana, amplasat pe adresa, mun. Chișinău, str. Voluntarilor, 3/1, în continuarea săvârșirii acțiunilor sale huliganice, intenționat încălcând ordinea publică și exprimând o vădită lipsă de respect față de societate, a amenințat colaboratorii de poliție prezenți cu aplicarea violenței, numindu-i cu cuvinte necenzurate.

De asemenea, manifestând obrăznicie deosebită, fără motiv, intenționat a lovit cu capul în geamul camerei de detenție provizorie a IP Ciocana, ca rezultat deteriorând geamul, acțiuni care au fost curmate doar la intervenția colaboratorilor de poliție.

3. Inculpatul, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care acțiunile acestuia să fie recalificate din prevederile legii penale în cele contravenționale.

În susținerea cerințelor inculpatul a recunoscut vina și s-a căit de cele săvârșite, care în viziunea ultimului constituie contravenție.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2017, a fost respins ca nefondat apelul, cu menținerea sentinței.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a statuat, că prima instanță probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la recunoașterea vinovăției, încadrarea juridică și condamnarea lui Cebotari Viorel în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la 1 an 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

În acest sens, instanța de apel a conchis, că vinovăția lui Cebotari Viorel în săvârșirea infracțiunii incriminate se confirmă prin declarațiile martorilor Cozari Ion, Curajos Sergiu; procesul-verbal de ridicare a înregistrărilor video din incinta IP Ciocana (f.d. 13); procesul-verbal de examinare a înregistrărilor video din incinta IP Ciocana (f.d. 14); procesul-verbal de cercetare la fața locului (f.d. 5-7); ordonanța privind recunoașterea și anexarea documentelor la cauza penală (f.d. 18).

Având în vedere explicațiile conținute în literatura juridică de specialitate, instanța de apel a conchis, că în speță acțiunile inculpatului manifestate prin amenințarea colaboratorilor de poliție cu utilizarea cuvintelor necenzurate, agresiunea fiind realizată în incinta sălii aparatelor de joc cât și în incinta IP Ciocana, au dus la încălcarea grosolană a ordinii publice și la sistarea activității localului deosebindu-se printr-o obraznicie deosebită, care se încadrează în semnele componente ale infracțiunii de huliganism.

Astfel, instanța de apel a respins argumentul inculpatului referitor la necesitatea încadrării acțiunilor inculpatului conform normelor Codului contravențional, deoarece circumstanțele nominalizate au fost constatate prin cumulul de probe indicate mai sus, ceea ce exclude faptul axării la pronunțarea hotărârii judecătorești pe presupuneri.

La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel a statuat, că prima instanță a ținut cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal.

5. Avocatul Antoci Maria în numele inculpatului, în temeiul art. art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

În susținerea cerințelor apărarea cu referire la prevederile art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, a menționat că probele la care au făcut trimitere instanțele de fond sunt doar citite, fără a fi apreciate potrivit legislației procedurale, or, din declarațiile inculpatului rezultă, că acesta nu a înjurat colaboratorii de pază ci invers, anume inculpatului i-au fost aplicate lovituri, cărora nu le-au fost date apreciere de către instanțele de fond, mai mult, inculpatul a recunoscut faptul, precum că a spart geamul, căindu-se sincer de cele săvârșite.

Prin urmare, apărarea consideră, că acțiunile inculpatului urmau a fi calificate drept contravenție.

6. Asupra recursului ordinar declarat de apărare, a depus referință procurorul, solicitând dispunerea inadmisibilității acestuia, dat fiind faptul, că argumentele din recurs nu cad sub incidența temeiurilor prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

7. Judecând recursul ordinar declarat, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi respins, iar pentru a dispune astfel instanța de recurs a rezultat din următoarele circumstanțe de drept și de fapt.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu dispoziția art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal (*este nefondat*).

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Or, rațiunea exercitării căii de atac, în particular avându-se în vedere recursul ordinar, rezidă în preîntâmpinarea și înlăturarea erorilor în domeniul justiției, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator al erorilor de drept admise de instanțele de fond.

În acest context, revenind la textul recursului declarat de apărare, Colegiul penal lărgit constată că titularul acestuia invocă de drept temeiurile stipulate de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, potrivit cărora decizia instanței de apel poate fi atacată cu recurs pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond în cazul în care instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

În esență, recurentul critică hotărârea adoptată de instanța de apel sub aspectul modalității greșite de apreciere a probelor care au generat în final o încadrare juridică greșită a acțiunilor inculpatului, or, în opinia recurentului în acțiunile inculpatului sunt prezente elementele constitutive ale unei contravenții.

Însă, verificând alegațiile recurentului, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit conchide că, acestea sunt neîntemeiate, deoarece instanța de apel a adoptat o soluție corectă și întemeiată, or, Colegiul penal lărgit a statuat asupra acestei concluzii reieșind din următoarele considerente.

În primul rând, relevant este de menționat că la această etapă a procedurilor instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea

constatată de instanțele de fond, ori, aceasta fiind atributul exclusiv al acestor instanțe.

Deci, Colegiul penal lărgit nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factive, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de fond și cea de apel, corectitudinea condamnării inculpatului de cele imputate prin rechizitoriu.

Raportând cele expuse supra la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, Colegiul penal lărgit evidențiază că, instanța de apel corect a ajuns la concluzia despre menținerea soluției primei instanțe, adică vinovăția inculpatului de cele imputate prin rechizitoriu și just a apreciat probatoriul acumulat.

Autorul recursului invocă că, instanța de apel a apreciat unilateral probele administrate, însă, din actele cauzei se constată că instanța le-a creat părților condițiile necesare, cercetând probele așa cum au fost prezentate de părți și a conchis corect asupra circumstanțelor de fapt ale cauzei, efectuând o încadrare juridică corectă.

Tot în acest context, Colegiul penal reține că, după cum rezultă din prevederile art. 314 Cod de procedură penală, instanța de judecată este obligată, în procesul judecării cauzei, să cerceteze nemijlocit și sub toate aspectele, probele prezentate de părți, creându-le acestora condiții necesare pentru cercetarea multilaterală și în deplină măsură a circumstanțelor cauzei.

Astfel, făcând o analiza minuțioasă a materialelor cauzei, Colegiul penal constată că alegațiile recurentului privitor la pretinsa eroare judiciară enunțată la pct. 5. al prezentei decizii sunt vădit nefondate, iar instanța de apel, corect și-a motivat soluția de menținere a sentinței de condamnare a lui Cebotari Viorel în baza art. 287 alin. (1) Cod penal.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal lărgit verificând materialele dosarului, specifică că judecând apelurile instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă ori, soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare cumulului de probe administrate și nemijlocit cercetate în ședințele de judecată în condițiile art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală și, totodată, care au fost just apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, în baza cărora s-a stabilit cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunea incriminată în circumstanțele descrise în rechizitoriu.

Așadar, instanța de recurs reiterează că, chestiunea de apreciere a probelor și temeinicia faptelor dovedite de ele, nu este obiect de cercetare la etapa judecării recursului, ori, pentru a constitui temei de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării, o atare eroare nu a fost reținută de către instanța de recurs și careva probe denaturate care ar răsturna soluția instanței de apel nu au fost constatate.

Motivele invocate în recursul ordinar de către apărare, Colegiul penal lărgit nu le consideră relevante și ele urmează a fi respinse din motivele expuse supra, reieșind din faptul că există un cumul de probe legal administrate și cercetate de instanța de apel, care incontestabil confirmă vina inculpatului Cebotari Viorel în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 287 alin. (1) Cod penal, iar pedeapsa aplicată, se încadrează în limitele legii penale.

Tot aici, Colegiul penal lărgit relevă, că instanța de apel corect a constatat că în acțiunile inculpatului sunt prezente toate elementele constitutive ale infracțiunii incriminate, argumente pe care instanța de recurs le acceptă și pentru a evita repetări inutile le însușește.

Față de cele ce preced, instanța de recurs conchide că, în prezenta cauză, nu se constată admiterea erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, la etapa judecării apelului, situație care impune soluția de respingere, ca inadmisibil, a recursului ordinar declarat de apărare.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de avocatul Antoci Maria în numele inculpatului, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2017, în cauza penală în privința lui ***Cebotari Viorel xxxxx***.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 18 august 2017.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Constantin Alerguș